

disse, ikke nærmest det Formaal at søge Fortjeneste ved Udlaan af de betroede Midler, og de virke tillige paa anden Maade, nemlig ved gennem personlig Paa-virkning at formaa de unge Mennesker til at lægge noget til Side, og som Agitations-middel benytte, i alt Fald Tyendesparkasser, Tilsagn om en Sparepræmie eller Tillægsrente, der tilvejebringes ved frivillige Bidrag fra Kommuner, Institutioner og private, der interessere sig for Sagen. Det forekommer mig, at man uden Fare kunde lade disse Kasser være uden for Sparekasseraadets Bestemmelser om en Maksimalrente. De genere ikke i nogen Maade de bestaaende Sparekasser eller Banker, de støtte tvertimod disse, idet de i Reglen lade de Smaakapitaler, som samles, gaa ind i en almindelig Sparekasse eller Bank. Og for saa vidt man vil sige, at der derigennem kunde ske en Omgaaen af Bestemmelsen om Maksimalrenten, tror jeg dog ikke, at dette med Føje vil kunne indvindes, idet Skolesparekasser og Tyendesparkasser, der vilde modtage Indskud fra andre end Børn og Tyende, ikke med Rette kunde føre det Navn, og i alt Fald vilde det ved en udtrykkelig Bestemmelse i Loven kunne forhindres, at der skete en saadan Omgaaen, en Bestemmelse om, at ikke andre end saadanne Personer, som ere Tyende eller Skolebørn, kunne gøre Indskud i disse Kasser.

I Lovforslagets § 7 indeholdes Bestemmelse om, at det Aaremaal, som ved Sparekassernes Regnskabsaflæggelse i Følge den gældende Sparekasselov skal benyttes ved Ansættelse af Værdien af de Kassen tilhørende Odligationer, der noteres paa Københavns Børs, forlænges fra 3 til 10 Aar. Denne Bestemmelse forekommer mig ikke at være af saa særdeles stor Vigtighed, jeg ser ikke den er af den Betydning, man fra de fleste Sider har villet tillægge den. Den har kun reel Betydning med Hensyn til Bestemmelsen i Sparekasselovens § 8, om naar en Sparekasse skal standse sin Virksomhed, idet den virkelige Status jo bliver den samme, hvad enten man opfører Aktiverne til den ene eller anden Værdi i Regnskabet. Det vil heller ikke kunne vildlede synderligt, enten man opfører Aktiverne til den ene eller den anden Værdi, idet enhver, der ser et saadant Regnskab, snart vil være paa det Rene med, hvorledes det virkelige Forhold er, og da Regnskabet offentliggøres vil Almenheden let blive klar over, hvorledes Status i Virkeligheden er. Skulde der gøres nogen Forandring i det gældende, fore-

kommer det mig ikke, der er Grund til at forlænge Aaremaalet, der nu skal benyttes — Der kunde vel heller ikke blive Spørgsmaal om nu, da Bestemmelsen om de 3 Aar en Gang Hayes, at gaa lavere med Aaremaalet, skøndt jeg vilde foretrække, at alle Aktiverne bleve ansatte til den Værdi, de virkelig have paa den Tid, Regnskabet aflægges.

Da Lovforslaget ikke har været Genstand for nogen meget udførlig Behandling i det andet Ting — det er gaaet hurtigt gennem dette uden Udvalg — og da der heller ikke, saa vidt mig bekendt, har fundet nogen Drøftelse af Lovforslagets Bestemmelser Sted mellem Bestyrelserne for de vedkommende Sparekasser og Bankinstitutter uden for København, forekommer det mig, det vil være nødvendigt at lade Forslaget gøres til Genstand for nærmere Overvejelse i et Udvalg, hvad jo ogsaa ærede andre Medlemmer have udtalt sig for.

M. Sørensen: Efter den indgaaende Behandling nærværende Lovforslag har nydt, skal jeg ikke ved Gentagelse forhale Forhandlingen. Jeg vil kun kortelig motivere min Stilling til Spørgsmaalet. Jeg kan i Hovedsagen slutte mig til det foreliggende Forslag. Jeg tror, at alle Sparekasser og de Pengeinstitutter, som modtage Pengeindskud paa samme Vilkaar som Sparekasserne, ville være vel tjente med en saadan Maksimalrente. Det vil være til Held for Sparekasserne. Jeg tror ogsaa det vil være overordentlig heldigt for Landet i det hele i økonomisk Henseende. Sparekasserne ere jo et stort Gode for Landet, de fremme Sparsommeligheden, og man kan ikke sige, at Folk, som ville spekulere, skulle gaa til Sparekasserne, tvertimod maa man sige, at Sparekasserne kun er til for Folk, der spare; de andre maa gaa andetsteds hen, hvis de ville have højere Rente eller spekulere paa anden Maade. Skal den Konkurrence, som har vist sig saa mange Steder i de senere Aar, faa større Udbredelse, tror jeg, det vil være til ubodelig Skade saavel for Sparekasserne som for Pengeomsætningen og Pengemarkedet i det hele. Jeg tror, Sparekasserne ved en saadan Konkurrence ville tage Skade, og at det gode Omdømme, de nu have, vil tabe sig, idet det jo er Sikkerheden, som udmærker Sparekasserne, men den Tillid, Folk hidtil have vist Sparekasserne, vil forsvinde, efterhaanden som de komme ind paa de Forhold, der ere begyndte at ytre sig omkring i Landet.